

Sygn. akt III UK 259/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania A. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Siedlcach
o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach
z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ua 16/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ua 16/15, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach – w sprawie z odwołania A. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Siedlcach o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy – oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt IV U 367/14, oddalającego odwołanie A. J. od decyzji organu rentowego z dnia 17 czerwca 2014 r., wydanej w przedmiocie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (odmawiającej odwołującemu się prawa do zwiększenia jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną – skargę oparto na podstawie procesowej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.: „Oczywista zasadność skargi kasacyjnej Ubezpieczonego jest konsekwencją oczywistego naruszenia art. 286 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w kwestii spornej, wymagającej wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku Sądu I i II instancji na podstawie zebranego w sprawie niepełnego materiału dowodowego, uniemożliwiając rzetelną ocenę stanu zdrowia Ubezpieczonego. W okolicznościach niniejszej sprawy została wydana opinia biegłego sądowego neurologa oraz opinia biegłego sądowego ortopedy, które dotknięte były wieloma uchybieniami i w toku postępowania były kwestionowane przez Ubezpieczonego”, „...ww. opinie ograniczają się do płytkich rozważań nad przedmiotem badań, wykonanych jedynie w podstawowym zakresie, co nie przeszkodziło biegłym w postawieniu daleko idących wniosków co do braku pogorszenia stanu zdrowia Ubezpieczonego, co stoi w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie...”, „...Sąd II instancji błędnie nie zastosował, co więcej - błędnie usankcjonował naruszenie przez Sąd I instancji art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie dowodu niewskazanego przez stronę, w postaci uzupełniających opinii biegłych, co miało wpływa na wynik sprawy.”, „...Sąd I instancji dopuścił się naruszenia także art. 241 k.p.c., co zostało usankcjonowane przez Sąd II instancji poprzez nie zarządzenie powtórzenia lub uzupełnienia postępowania dowodowego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.”, „W przedmiotowej sprawie Sąd zaniechał przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, nie uzupełnił tym samym postępowania dowodowego, w związku z czym nie został wystarczająco wyjaśniony stan zdrowia Ubezpieczonego.”, „Zaniechanie przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego spowodowało to, iż nie zweryfikowano wysokości uszczerbku na zdrowiu Ubezpieczonego w wyniku doznanego wypadku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Odnosząc powyżej przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenie wnoszącego skargę, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) związane jest z podstawą procesową (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), której skarżący nadaje znaczenie oczywistości ze względu – jak to ujęto – na oczywiste naruszenie między innymi art. 286 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 241 k.p.c. Powyższe zarzuty są bezpodstawne. Przede wszystkim brakuje w uzasadnieniu wniosku ustosunkowania się do przesłanek (podstaw) zaskarżonego rozstrzygnięcia, które zostały przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd drugiej instancji przedstawił, że w celu oceny – odpowiednio do dochodzonego w sprawie roszczenia o zwiększenie odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia – czy nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującego się w odniesieniu do poprzedniego

orzeczenia, Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedy. Biegli stwierdzili, że w dalszym ciągu uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem z dnia 9 października 2008 r. wynosi 5% i nie nastąpiło pogorszenie się stanu zdrowia badanego. Sąd pierwszej instancji podzielił w całości opinie biegłych lekarzy uznając je za wyczerpujące i oparte na szczegółowej analizie wielokrotnego badania wnioskodawcy. Sąd pierwszej instancji uznał, że uszczerbek na zdrowiu odwołującego się nie uległ żadnemu zwiększeniu, w związku z czym jego odwołanie od zaskarżonej decyzji organu rentowego podlegało oddaleniu. Sąd drugiej instancji – dzieląc stanowisko zaskarżonego wyroku – wskazał, że Sąd pierwszej instancji dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i ortopedy kierował się powstałym u odwołującego się schorzeniem będącym następstwem wypadku z dnia 9 października 2008 r. stwierdzonym w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z dnia 12 września 2011 r. Sąd drugiej instancji dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny przedmiotowych opinii stwierdził, że opinie te zostały poprzedzone zapoznaniem się biegłych z dokumentacją medyczną i badaniem odwołującego się i zostały należycie uzasadnione przez każdego z biegłych. Ponadto odwołujący się nie zgłosił żadnych merytorycznych zarzutów do opinii biegłych lekarzy do zamknięcia rozprawy przed Sądem pierwszej instancji. Twierdzenia odwołującego się o poniesieniu 2000% uszczerbku na zdrowiu stanowią jedynie polemikę z wnioskami wyciągniętymi przez biegłych i nie stanowią merytorycznego zarzutu do przeprowadzonego dowodu. Opinie biegłych neurologa i ortopedy nie zawierały istotnych braków, a istotne okoliczności zostały w nich wyjaśnione w odpowiedni sposób. Biegli lekarze neurolog i ortopeda ustalili u ubezpieczonego 5% uszczerbek na zdrowiu – w związku z tym według Sądu drugiej instancji nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy i brak jest podstaw do zwiększenia odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy przyznanego wnioskodawcy decyzją z dnia 15 września 2011 r.

Skarżący – poza tylko prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach – nie przedstawił odpowiedniego wyводу, którym wykazałby oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odmawiając przyjęcia skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy miał na względzie wielokrotnie już powtarzane stanowisko judykatury, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 24 z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPIUS 1998 nr 20, poz. 612). W konsekwencji należy uznać, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji były wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.